

OKRESNÍ SOUD V ČESKÉ LÍPĚ

Děčínská 390, 470 52 Česká Lípa

tel.: 487072111, fax: 487523223, e-mail: podatelna@osoud.cli.justice.cz, IDDS: 9ddabq5

NAŠE ZNAČKA: 30 Si 63/2023
VAŠE ZNAČKA:
VYŘIZUJE: Bc. Zuzana Koppanová
DNE: 22. března 2023

ŽADATEL: [REDACTED]

Vážený [REDACTED]

k Vaší žádosti doručené Okresnímu soudu v České Lípě dne 19. 03. 2023, Vám v příloze zasílám anonymizované rozhodnutí Okresního soudu v České Lípě č.j. 15 C 25/2017 – 114.

příloha: 1x

S pozdravem

Mgr. Roman Kot'átko v. r.
předseda soudu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Divíškovou ve věci žalobce [redacted], zastoupeného advokátkou JUDr. Marií Nedvědovou, sídlem Sokolská 295/37, 470 01 Česká Lípa proti žalované České Republika - Ministerstvo Spravedlnosti ČR, IČO: 00025429, sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, o náhradu škody ve výši 3.379.737 Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 186.057 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. Žaloba o zaplacení částky 3.103.030 Kč, se zamítá.**
- III. Žádnému z účastníků se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal náhrady škody za újmu způsobenou státním orgánem ve výši 3.379.737 Kč. V žalobě uvedl, že rozsudkem OS v České Lípě ze dne 30.3.2016 č.j. 5 T 97/2014 byl zproštěn obžaloby pro zločin týraní svěřené osoby dle § 198 odst. 1, 2 písm. d) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit opakovaným nepřiměřeným fyzickým napadením dcery [redacted]. Obžaloba byla podána, ačkoliv nebyly zajištěny důkazy podporující obvinění. Státní zastupitelství podalo žalobu i přes opakované stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání a návrhy na zastavení trestního stíhání. Došlo tedy k vedení trestního stíhání na základě chybných údajů bez patřičných dokladů a tedy v rozporu se zákonem. Jde přitom o rozhodnutí ve smyslu zákona č. 82/98 Sb.. Žalobce má především

nárok na náhradu nákladů řízení tohoto řízení, tedy právního zastoupení, které zaplatil obhájkyni ve výši 35.900 Kč. V souladu s § 31a citovaného zákona žalobce požaduje také za dosti učinění za další způsobenou škodu jak majetkovou, tak i za nemajetkovou újmu. Z tohoto titulu se domáhá odškodnění za pracovní neschopnost – rozdíl mezi průměrným měsíčním výdělkem a dávkami nemocenské za období od 26.8.2013 do 4.2.2014 ve výši 66.057 Kč. Dále se domáhá náhrady jízdného za cestu do [REDAKCE] a zpět po 565 Kč, a to za 12 jízd na rodinnou terapii v celkové výši 6.780 Kč. Žalobce dále musel vyplatit výživné od prosince 2014 do května 2015 po 1.500 Kč měsíčně, tedy 9.000 Kč a od srpna 2013 do února 2014 ve výši 26.000 Kč. Žalobce dále uplatnil nárok na nemajetkovou újmu, která vznikla nesprávným úřední, postupem podle § 13 odst. 1 věty 2. a 3. nebo § 21 odst. 1 věty 2. a 3., kdy se přihlédně při stanovení výše přiměřeného za dosti učinění ke konkrétním okolnostem případu, a to

- a) v celkové délce řízení, délka řízení 3 roky – 15.000 Kč za rok, tj. 45.000 Kč
- b) složitosti řízení – jde o obvinění zločinu, který je ohrožen trestní sazbou 2-8 let, kdy je nutno přihlédnout k rozsahu provedeného dokazování zasahujícího do soukromí žalobce – 50.000 Kč
- c) jednání poškozeného, kterým přispělo k průtahům řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobených odstranit průtahy řízení – poškození sám v řízení průtahy nezavinil a opakovaně navrhoval zastavení trestního stíhání, podával opravné prostředky a žádal o provedení dohledu – 50.000 Kč
- d) postupu orgánu veřejné moci během řízení – v průběhu trestního řízení nebyly zjištěny žádné důkazy svědčící o vině poškozeného, kdy i dcera poškozeného uvedla, že obvinění je zcela nepravdivé, přesto bylo vyžadováno, aby byl vypracován znalecký posudek, ale ani ten nepotvrdil podezření z trestné činnosti – 50.000 Kč
- e) významu předmětu řízení pro poškozeného, nemajetková újma za povinnou rodinnou terapii – 12 návštěv po 90-120 minut v [REDAKCE] – 50.000 Kč

a za osobní trauma odškodné ve výši 3.000.000 Kč. Žalobce byl zaměstnán jako [REDAKCE] na [REDAKCE] a byl stíhán pro týrání dítěte, toto pro něj znamenalo značnou psychickou újmu, se kterou se musel i léčit. Toto dokládá potvrzeními od lékaře, které prokazují, že jeho pracovní neschopnost a nutnost léčení bezprostředně souvisí s trestním stíháním. Kvůli trestnímu stíhání došlo k obrovskému zásahu do rodinných vztahů, které byly značně narušeny a to zejména, když dcera byla bezdůvodně odebrána z rodinné péče pana [REDAKCE] a jeho manželky. Dále připomíná, že pokud by celá věc byla před zahájením trestního stíhání či alespoň před podáním žaloby řádně prověřena, nedošlo by k trestnímu stíhání. Žalobce zaslal žalovanému předžalobní výzvu dne 27.6.2016. Ke dni podání žaloby na ní žalovaný nereagoval.

Žalovaná Česká republika uvedla, že žalobou uplatněné nároky neuznává. Potvrzuje nespornou skutečnost, že žalobce u ní dne 1.7.2016 uplatnil dle zákona 82/1998 Sb. nároky uvedené v žalobě. Stanoviskem ze dne 21.4.2017 žalovaná sdělila žalobci, že mu plně uhradí požadavek na náhradu právního zastoupení ve výši 35.900 Kč, za nepřiměřenou délku trestního stíhání poskytne za dosti učinění 24.750 Kč a za nezákonné stíhání náhradu nemajetkové újmy ve výši 30.000 Kč. Odškodnění v celkové výši 96.650 Kč bylo žalobci poukázáno na jím sdělený bankovní účet dne 24.4.2017. Žalovaná potvrzuje, že v souladu s konstantní judikaturou v daném případě došlo k žalobce k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona 82/1998 Sb., za které lze považovat usnesení o zahájení trestního stíhání. Krom nároků, které žalovaná dobrovolně splnila, považuje žalovaná ostatní nároky za

sporné. Nárok na odškodnění za pracovní neschopnost ve výši ušlého výdělku činní žalovaná sporným, protože není zřejmé protože se tak stalo výlučně v důsledku trestního stíhání zahájeno dne 16.7.2013. Připomíná, že žalobce uvedl, že trpí syndromem vyhoření zaměstnání, v té době se blížilo [REDAKCE] a koncem [REDAKCE] došlo k eskalaci problémům s dcerou [REDAKCE] která utekla od [REDAKCE] sestry a byla hospitalizována v psychiatrické léčebně, poté kdy se škrtila šňůrou od mobilního telefonu. Žalovaná dále uvádí, že není zřejmá příčinná souvislost mezi trestním stíháním žalobce a účastí na rodinné terapii v [REDAKCE]. Tyto náklady nelze považovat za škodu, protože vedly k urovnání rodinných vztahů narušených již dávno před zahájením trestního stíhání. Pokud jde o nárok na výplatu výživného v celkové výši 35.000 Kč, tak o něm nebylo rozhodováno v rámci trestního řízení. Usnesení o zahájení trestního stíhání jako nesporné nezákonné nezhodnotí ve smyslu zákona 82/1998 S. nemůže být odpovědnostním titulem pro takovýto nárok. Žalovaná připomíná, že žalobce je povinen přispívat dítěti na výživu.

K náhradě nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení žalovaná připomíná ustanovení § 31 a) odst. 3 citovaného zákona. V tomto konkrétním případě trestní stíhání žalobce trvalo od 16.7.2013 do 27.5.2016, tj. 2 roky a 10 měsíců. S ohledem na značné odstupy úkony soudu v období po podání obžaloby, tj. ode dne 21.8.2014, kdy se až do pravomocného skončení řízení konala pouze 2 hlavní líčení, je na místě vyslovit závěr o existenci nesprávného úředního postupu v podobě nepřiměřené délky řízení, zvláště pak s ohledem na to, že předmět řízení si vyžadoval urychlené rozhodnutí. Ve fázi přípravného řízení byly vypracovány 2 znalecké posudky a jeden dodatek. Žalobce k průtahům řízení nepřispěl, nestěžoval si na průtahy, opakovaně se dožadoval ukončení řízení formou zastavení trestního stíhání. V přípravném řízení nelze vytýkat nečinnost, k prodlevám došlo k řízení před soudem. Význam řízení byl pro žalobce vysoký, nicméně s ohledem na skutečnost, že je uplatněn samostatný nárok na náhradu nemajetkové újmy z trestního stíhání, nebude k tomuto faktoru (význam předmětu řízení) při výpočtu výše peněžitého za dosti učinění v rámci tohoto nároku (z nepřiměřené délky řízení) přihlíženo. Žalovaná při výpočtu přihlížela ke stanovisku občansko-právního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.4.2011 sp. zn. Cpjn 206/2010. Základní náhrada za 1 rok řízení činní 15.000 Kč, přičemž za prvé dva roky se přiznává náhrada v poloviční výši. Za dva roky a 10 měsíců řízení, tak náleží náhrada v základní výši 27.500 Kč a tato částka je ponížena o 10 % za složitost řízení na výslednou výši za dosti učinění 26.750 Kč. Důvody pro snižování či snižování na ostatních faktorech nebyly shledány.

Při hodnocení nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání žalovaná konstatovala, že zásah do práv žalobce v důsledku nezákonného trestního stíhání lze hodnotit jako závažný. Přihlížela k tomu, že trestní stíhání žalobce bylo vedeno pro zločin, který je třeba zhodnotit jako závažný zvláště pak, měl-li se dopustit jako [REDAKCE]. Na druhé straně nelze ohlédnout skutečnosti, že jej obvinila vlastní dcera, orgány činné v trestním řízení konaly pouze to, co bylo jejich povinností. Trestí stíhání bylo zahájeno na základě výpovědi dcery [REDAKCE] podložené svědeckými výpověďmi o existenci modřin, ze znaleckého posudku na osobu dcery vyplývá, že [REDAKCE] některé skutečnosti zveličila, na druhou stranu některé věci zamlčela. Při hodnocení žalobcem tvrzeného zásahu do rodinných vztahů (bezdůvodné odebrání [REDAKCE] z rodinné péče) je třeba připomenout, že [REDAKCE] byla odebrána zhruba 1,5 měsíce před zahájením trestního stíhání. Je třeba zohlednit i to, že zahájení trestního stíhání rodinné problémy jednoznačně předcházely. Jednalo se již o problémy v roce 2011 řešené sezeními u psychoterapeuta, přestup [REDAKCE] na školu značně vzdálenou bydlišti. Žalovaná na náhradu nemajetkové újmy za trestní stíhání žalobci mimosoudně poskytla 30.000 Kč, což je z jejího pohledu částka přiměřená konkrétním okolnostem případu.

Žalobce před soudem uvedl, že nejprve mu bylo doručeno usnesení o odebrání [REDAKCE] z péče jeho a manželky. Potom mu poštou přišlo předvolání na policii, kam se dostavil a kde mu bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání. Bylo to pro něj velmi šokující a traumatizující, neustále na to myslel, měl strach o sebe, ale i o [REDAKCE] protože nevěděl, co se s ní děje. Rovněž měl i velké obavy, zda přeci jen nebude odsouzen, kdy věděl, že mu hrozí trest odnětí svobody 2-8 let. Manželka v té době stála za ním, ale situace jí velmi stresovala, stejně tak jako ostatní děti. Byl natolik rozhozený, že poprvé v životě navštívil psychiatra, dostal nějaké léky, byla mu doporučena terapie v denním stacionáři a také byl na neschopence, léčil se v zařízení [REDAKCE]. Na základě doporučení tohoto zařízení, jezdil zhruba [REDAKCE] na rodinné terapie, [REDAKCE] asi po 4 měsících obvinění odvolala, ale trestní stíhání nebylo zastaveno. Pokud jde o poměry v zaměstnání, tak když dostal neschopenku, řekl o všem své nadřízené, neví, zda to věděl ještě někdo jiný z kolegů. Nezaznamenal, že by se k němu choval nějak jinak, nicméně po zprošťujícím rozsudku dostal výpověď z pracovního poměru pro nadbytečnost a následně na jeho místo byl přijat někdo jiný. Stejně ovšem měl obavy z možných reakcí, když pracoval jako [REDAKCE]. Před zahájením trestního stíhání měla [REDAKCE] takové divné chování, ale to s ní spíše řešila manželka. Potvrdil, že hlavním impulsem pro návštěvu psychiatra byl stres z trestního stíhání. Dosud na sobě pozoruje ztrátu sebevědomí, pochybuje o tom, co a jak dělá, kdy tento pocit v minulosti neměl.

Svědčce [REDAKCE] uvedla, že je manželkou žalobce, potvrdila, že s manželem byli v šoku, když jim přišlo rozhodnutí ze soudu v Českých Budějovicích o předběžném opatření, kdy [REDAKCE] byla svěřena nejstarší dceři. O trestním stíhání manžela se dozvěděla hned, jak mu přišlo usnesení. Manžel to nesl velmi těžce, byla to pro něj obrovská křivda. Psychiatrické ošetření vyhledali, již po předběžném opatření, v pracovní neschopnosti byl od konce [REDAKCE], když [REDAKCE]. Příčinu chování [REDAKCE] spatřuje v tom, že těžce prožívala pubertu, je velmi senzitivní. V té době také odešli její 4 sourozenci, zemřel manželův otec, situace doma byla napjatá, když ona sama pečovala o manželova otce do smrti a potom nemohla najít práci. Potvrdila, že s manželem jezdila na rodinnou terapii, která byla spíše zaměřena jako na rodinu takovou, aby se všichni dokázali smířit s tím, co se stalo. V době, kdy [REDAKCE] studovala v [REDAKCE] domů jezdila na víkendy, tak jednou za 14 dní. Na jejím chování neshledala nic nepřirozeného. S manželem [REDAKCE] komunikovala normálně. Nebyly ani informace o problémech ani od třídní učitelky.

Ze spisu Okresního soudu v České Lípě 5 T 97/2014 bylo zjištěno, že usnesením policie ČR KŘP Libereckého kraje, Územního odboru [REDAKCE] bylo podle § 160 odst. 1 t.ř. zahájeno trestní stíhání obviněného [REDAKCE] pro zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1,2, písm. d) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že v době od 1.12.2010 do 10.5.2013 v místě svého bydliště bezdůvodně, opakovaně a nepřiměřeně fyzicky napadal svou nezl. dceru [REDAKCE] psychicky jí týral, opakovaně pohlavkoval, bil do různých částí těla, až měla modřiny a podlitiny, [REDAKCE]

Dne 10.5.2013 jí zezadu strčil až spadla na zem a pohmoždila si kotník. Toto usnesení bylo obviněnému doručeno prostřednictvím orgánu PČR dne 16.7.2013. Z rozsudku Okresního soudu na č.l. 250 spisu ze dne 30.3.2016 bylo zjištěno, že obžalovaný se podle § 226 písm. a) trestního řádu zprošťuje obžaloby, podle které měl týrat osobu ve své péči a páchat takový čin po delší dobu, čímž měl spáchat zločin týrání svěřené osoby dle § 198 odst. 1, 2 písm. d) trestního zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro něj byl žalovaný stíhán.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutí nebo nesprávným úředním postupem právo na náhradu

škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda podle § 8 citovaného zákona odst. 1 nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak uplatnil pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 31a odst. 1 bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené za dosti učinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Dle odst. 2 za dosti učinění se poskytne v penězích, jestli-že nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného za dosti učinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Dle odst. 3 v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty 2. a 3. nebo § 22 odst. 1 věty 2. a 3., přihlédne se při stanovení výše přiměřeného za dosti učinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům řízení, a k tomu zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci v jiném řízení, e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Žalobce vzal v průběhu řízení zpět žalobu v rozsahu nároku na zaplacení částky 90.650 Kč, kterou mu žalovaná poukázala, usnesením ze dne 15.6.2017 soud v tomto rozsahu řízení zastavil v souladu s § 96 odst. 1 a 2 o.s.ř..

Soud se tedy již nezabýval nárokem na úhradu nákladů obhajoby v trestním řízení, které žalovaná beze zbytku zaplatila.

V řízení o dalších nárocích žalobce se soud ztotožnil s nespornými závěry obou stran sporu a dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro odškodnění žalobce dle zákona 82/1998 Sb.. Vzhledem ke zprošťujícímu rozsudku v trestním řízení, je zřejmé, že usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce je nezákonné, protože bylo vydáno na základě neúplných důkazů a nebylo tedy prokázáno, že se tedy vůbec stal skutek, ze kterého byl žalobce obviněn. Žalobce se tedy důvodně domáhá náhrady škody a nemajetkové újmy. Soud se zabýval dalšími nároky, které žalobce vyčíslil. Žalovaná strana neuznala nárok žalobce na úhradu ušlého výdělku ve výši rozdílu mezi průměrným měsíčním výdělkem za rozhodné období a dávkami nemocenského pojištění vyplacenými v období od 26.8.2013 do 4.2.2014. Výše škody je prokázána potvrzením [redacted] ze kterého bylo zjištěno, že ušlý výdělek za 117 pracovních dnů činí 144,027 Kč. Žalobci byla vyplacena náhrada zaměstnavatelem ve výši 7.921 Kč a nemocenské dávky ve výši 70.041 Kč. Ušlý výdělek byl takto vypočten ve výši 66.057 Kč. Soud se dále zabýval tím, zda onemocnění žalobce vyžadující pracovní neschopnost v období od 26.8.2013 do 4.2.2014 bylo v příčinné souvislosti s usnesením o zahájení trestního stíhání. Soud vycházel především z lékařské zprávy zdravotnického zařízení [redacted] Ve zprávě tohoto zařízení ze dne 8.9.2017 je uvedeno, že klient vstoupil do psychosomatické léčby [redacted] (psychiatrické, psychoterapeutické) dne 15.7.2013, důvodem byly úzkostně depresivní potíže trvající déle než půl roku s tím, že byla stanovena diagnóza: [redacted]. Asi měsíc před návštěvou [redacted] praktická lékařka nasadila [redacted] která byla bez efektu. Zdravotnické zařízení navýšilo dávky léků, léčba byla doplněna pobytem v denním stacionáři, kde probíhala komunitní léčba 6 hodin denně s docházkou 3-4x týdně (individuální a skupinová terapie). Léčba byla doplněna o rodinnou terapii v [redacted]. Pacient byl v pracovní neschopnosti od 26.8.2013 do 4.2.2014,

následně se vrátil do zaměstnání s tím, že nadále několikrát týdně docházel na terapie až do dubna 2016. Při nástupu do zaměstnání v roce [REDAKCE] měl klient náladu projasněnou a sporadické úzkosti, poté se v souvislosti s pokračujícím soudním jednáním, opět navrátily úzkosti, únava a nesoustředěnost, ovšem v menší intenzitě. Od dubna 2016 pacient již nevyužíval jejich služeb, a tedy předpokládají, že došlo ke stabilizaci jeho stavu. O trvalých následcích a omezeních pro profesní a soukromý život nehovořil, bylo pro něj těžké vrátit se k profesi [REDAKCE]. Potíže klienta vznikly již před obviněním, ovšem výrazně se zhoršily v důsledku policejního vyšetřování a soudního řízení. V tomto případě bylo zjištěno, že žalobce navštívil odborné psychiatrické zařízení dne 15.7.2013. Je pravdou, že to bylo den předcházející doručení usnesení o zahájení trestního stíhání. Z obsahu trestního spisu a výpovědi žalobce je nesporné, že žalobce byl na tento den předvolán policií, takže již předem věděl, že se vede nějaké vyšetřování. Je pravdou, že trpěl určitými obtížemi po dobu předcházející vydání tohoto usnesení, ovšem tyto potíže jej neomezovaly v pracovní činnosti a nevyžadovaly intenzivní terapii. Soud považuje za nesporně zjištěné, že k prudkému zhoršení zdravotního stavu u žalobce došlo právě v souvislosti se zahájením trestního stíhání. Žalobce v průběhu měsíců [REDAKCE] se musel podrobit intenzivní terapii a léčbě. Skutečnost, že pracovní neschopnost počala až od 26.8.2013, nepochybně vyplývá z toho že do tohoto dne žalobce jako [REDAKCE] a nepotřeboval tedy administrativně zahájit pracovní neschopnost. Skutkové tvrzení žalované, že ke zhoršení zdravotního stavu žalobce na konci měsíce [REDAKCE] došlo v souvislosti s očekávaným zahájením [REDAKCE] a s následnými problémy s dcerou [REDAKCE] není prokázáno žádnými důkazy. Pokud jde o [REDAKCE] tak od sestry [REDAKCE] utekla teprve až 28.8.2013 a teprve poté po tomto datu se pokoušela škrtnit a byla hospitalizována na psychiatrii. Příčinná souvislost mezi probíhajícím trestním stíháním žalobce a výrazným zhoršením jeho zdravotního stavu vyžadující pracovní neschopnost je jednoznačně prokázána citovanou lékařskou zprávou a obsahem spisu OS Česká Lípa 5 T 97/2014 (datum doručení usnesení o zahájení trestního stíhání, výpověď obviněného, zprávy týkající se stavu údajně poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] v průběhu trestního řízení, datum vyhlášení a právní moc zprošťujícího rozsudku). Na základě těchto skutečností soud přiznal žalobci nárok na náhradu ušlého výdělku ve výši 66.057 Kč, jehož výše je mezi účastníky nesporná.

Soud ovšem neuznal jako oprávněný nárok žalobce na úhradu jízdních výdajů spojených s cestami z [REDAKCE] [REDAKCE] do [REDAKCE] na rodinné terapie. Z vyjádření [REDAKCE] bylo zjištěno, že do léčby byli přijati oba manželé. Byla stanovena diagnóza [REDAKCE] [REDAKCE]. To bylo zjištěno na základě rozhovoru s rodinou dne 23.9.2013. Léčba probíhala formou rodinné terapie, celkem 12 návštěv. Nelze posoudit, zda jedinou příčinou onemocnění bylo zahájení trestního stíhání, ale nelze pochybovat o tom, že obvinění z násilí na vlastní dceři u [REDAKCE] bylo mimořádný traumatem a zátěží, která má obecně významný vliv na rozvoj psychických a tělesných poruch. Jiné příčiny nejsou známy. Případ byl ukončen dne 31.5.2015 s dobrým výsledkem, dosaženo vyjasnění složité situace a snížení interpersonálního napětí. [REDAKCE] sice uvádí souvislost onemocnění se zahájením trestního stíhání, ovšem nevylučuje i jiné příčiny. Z obsahu trestního spisu, výpovědi žalobce a svědkyně (jeho manželky) bylo nesporně zjištěno, že rodinné problémy související s chováním a psychickými problémy tehdy nezletilé dcery [REDAKCE] již předcházely zahájení trestního stíhání a v období bezprostředně předcházejícím a následujícím pouze gradovaly. Jak vyplývá z potvrzení uvedeného zařízení tak cílem bylo vyjasnění složité situace a snížení interpersonálního napětí. Soud považuje za prokázané, že složité vztahy mezi žalobcem a jeho dcerou [REDAKCE] souvisely s jejími psychickými problémy, které se začaly již projevovat na [REDAKCE] [REDAKCE] k určitému odcizení rodičů a dcery došlo i v souvislosti s jejím odchodem z domova do [REDAKCE], kde nakonec došlo k dalšímu prohloubení

psychických problémů dcery [REDAKCE]. Předcházející problémy s [REDAKCE] byly prokázány i z obsahu opatrovnického spisu 20 P 95/2013, kde je založena i zpráva [REDAKCE] z 22.4.2012. Krom toho, že rodina musela řešit situaci vzniklou v souvislosti s trestním stíháním žalobce, musela řešit i situaci vzniklou v důsledku psychické poruchy [REDAKCE], která byla nakonec opakovaně hospitalizována na psychiatrii. Rodinné vztahy tedy bylo nutno řešit nikoli pouze v souvislosti s trestním stíháním žalobce a jeho psychickým onemocněním. Příčiny byly daleko rozsáhlejší a účelem rodinné terapie nebylo výhradně řešení psychického onemocnění žalobce, ale složitých rodinných vztahů a snížení interpersonálního napětí. Z těchto důvodů soud zamítl nárok žalobce na úhradu jízdních výdajů do [REDAKCE] ve výši 6.780 Kč.

Soud se dále ztotožnil s názorem žalované, že vyplacené výživné ve výši 35.000 Kč není škodou, která by žalobci vznikla v příčinné souvislosti s trestním stíháním. Žalobce v průběhu řízení setrval na stanovisku, že byl povinen tuto částku vyplatit v příčinné souvislosti s usnesením o zahájení trestního stíhání, protože jinak by nebyly vydány rozsudky, které mu ukládaly povinnost k úhradě výživného. Z usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích 22 Nc 1506/2013-15 ze dne 4.6.2013 bylo zjištěno, že soud předběžným opatřením předal nezl. [REDAKCE] do péče [REDAKCE] a každému z rodičů uložil povinnosti přispívat na výživu [REDAKCE] částku 1.500 Kč k rukám [REDAKCE]. Usnesení bylo potvrzeno rozhodnutím Krajského soudu v Českých Budějovicích 6Co 1550/2013-25. Předběžné opatření bylo zrušeno rozhodnutím Okresního soudu v České Lípě ze dne 26.2.2014, poté kdy soud zastavil řízení o návrhu [REDAKCE] na svěřeni [REDAKCE] do pěstounské péče. Z rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Českých Budějovicích ze dne 7.10.2013 bylo zjištěno, že byl přiznán příspěvek na úhradu potřeb dítěte ve výši 6.350 Kč měsíčně, nezletilé oprávněné osobě [REDAKCE]. Příspěvek byl zrušen ke dni 24.2.2014, rozhodnutím ze dne 9.4.2014. Úřad práce podal návrh, aby každému z rodičů byla stanovena povinnost hradit výživné, s tím, že právo dítěte na příspěvek na výživu dle § 961 OZ přechází na stát. Rozsudkem OS v České Lípě 20 P 95/2013-101 ze dne 30. října 2014 bylo uloženo otcí, aby přispíval na výživu nezl. [REDAKCE] částkou 1.500 Kč měsíčně s tím, že otcí byl dopočten neuhrazený dluh ve výši 13.500 Kč. Z těchto důkazů vyplývá, že na základě rozhodnutí soudu o předběžném opatření a s tím souvisejícího rozhodnutí o přiznání státního příspěvku na výživu, byla žalobci stanovena vyživovací povinnost pouze za období trvání předběžného opatření od 4.6.2013 do 28.2.2014 v celkové výši 13.500 Kč. Z rozhodnutí soudu 20 P 95/2013-101 vyplývá, že v uvedeném období plnil vyživovací povinnost za žalobce stát, na kterého přešlo právo dítěte na výživné, které bylo stanoveno rozhodnutím soudu v celkové výši 13.500 Kč. Jedná se o zákonný nárok nezletilého dítěte na výživné, který žalobce nepochybnil ani v průběhu opatrovnického řízení, kdy před soudem výslovně dle protokolu uvedl, že je ochoten věc uzavřít smírně a doplatit navrhovateli stanovenou částkou. Proti rozhodnutí soudu ani nepodal odvolání. V této věci rozhodně není dána souvislost mezi usnesením o zahájení trestního stíhání a rozsudkem, kterým byla žalobci uložena vyživovací povinnost. Je nesporné, že v uvedeném období neměl [REDAKCE] ve své přímé péči, nehradil její potřeby a bylo jeho povinností uhradit výživné osobě, které byla [REDAKCE] svěřena do péče, resp. České republice, která tuto výživu zajistila formou vyplaceného státního příspěvku. Pokud žalobce požaduje náhradu za vyplacené výživné za uvedené období v další částce 12.500 Kč (celkem uplatnil 26.000 Kč), soudu nijak nevysvětlil o jaké výživné a na základě jakého případně nezákonného rozhodnutí by se mělo jednat. Stejně tak soudu nevysvětlil o jakou náhradu za výživného od prosince 2014 do května 2015 po 1.500 Kč požaduje, když v tomto období byla [REDAKCE] nesporně již v přímé péči žalobce a jeho manželky a tedy oba byli povinni přímo zajišťovat výživu své dcery bez ohledu na to, zda se vedlo trestní řízení. Z uvedených důvodů soud zamítl nárok žalobce na úhradu částky 35.000 Kč z titulu vyplaceného výživného.

Žalobce dále trval na plném odškodnění za průtahy v řízení. Žalovaná mu již dobrovolně vyplatila částku 24.750 Kč jako náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení. Žalobce nadále ovšem trvá na úhradě celého uplatněného nároku a tedy doplacení zbývající částky 20.250 Kč. Soud se při posouzení tohoto nároku ztotožnil a názorem žalované. Způsob výpočtu a výše odškodnění je řešena judikaturou Nejvyššího soudu ČR, a to stanoviskem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.4.2011, sp.zn. Cpjn 206/2010. V tomto konkrétním případě soud zohlednil, že k průtahům došlo ve fázi řízení před soudem. Ve fázi přípravného řízení byly zpracovány dva znalecké posudky a jeden dodatek. K zásadním prodlevám nedošlo. Soud se ztotožnil se závěrem, že k prodlevám došlo v průběhu řízení před soudem. Prodlevy sice byly zaviněny objektivními důvody (velký počet a náročnost věcí v konkrétním senátu), nicméně pro stanovení odpovědnosti státu je podstatné, že k prodlevám mezi nařízenými hlavními líčeními došlo. Soud se ztotožnil i se způsobem výpočtu plnění. Dle uvedeného stanoviska NS je přiměřená náhrada za 1 rok 15.000 Kč s tím, že za první dva roky se přiznává náhrada v poloviční výši. Z předloženého trestního spisu je patrné, že řízení bylo složité. Dále soud přihlédl i k tomu, že částečně byla prodleva zaviněna i ze strany žalobce, kdy obhájkyň požádala o odročení hlavního líčení a tím došlo k prodlevě cca 2 měsíce. Je tedy namístě i snížení náhrady o 10 %. Pokud tedy žalovaná zaplatila na náhradu nemajetkové újmy částku 24.750 Kč, jedná se dle názoru soudu o dostatečné zadostiučinění, a proto byla žaloba i v části zbývajícího nároku 22.500 Kč zamítnuta.

Nakonec se soud zabýval nárokem na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání. Při hodnocení soud postupoval i s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 30 Cdo 2813/2011, kdy soud vycházel z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. S ohledem na níže uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro přiznání finančního zadostiučinění.

Žalobce uplatnil nárok na úhradu částky 3.000.000 Kč a dále částek 4 x 50.000 Kč jako odškodnění za složitost řízení, jednání poškozeného, postup orgánů veřejné moci a újmu za povinnou rodinnou terapii. Z tohoto titulu žalovaná vyplatila žalobci částku 30.000 Kč, kterou považuje za přiměřenou konkrétním okolnostem daného případu. Soud zhodnotil nárok žalobce komplexně s přihlédnutím k podmínkám uvedeným v § 31a zák. 82/1998 Sb. Především soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro odškodnění v důsledku nezákonného rozhodnutí, kterým je shora uvedené rozhodnutí Policie ČR o zahájení trestního stíhání. Nezákonnost rozhodnutí je dána tím, že žalobce byl rozhodnutím soudu následně zproštěn obžaloby, protože nebylo prokázáno, že se skutek stal, tak jak byl v usnesení a následně v obžalobě popsán. Soud dále dospěl k závěru, že zásah do práv žalobce byl skutečně závažný, a proto mu náleží nárok na peněžitě zadostiučinění. Závažnost zásahu je dána především tím, že žalobce byl ve tehdejší věku ■■■ let osobou netrestanou a tedy bezúhonnou, hrozilo mu uložení poměrně citelného trestu odnětí svobodu v sazbě 2-8 let, jak vyplývá z § 198 odst. 1,2 trestního zákoníku. Žalobce v té době vykonával práci ■■■■■ a obvinění z trestného činu spočívajícího v týrání jeho tehdy nezletilé dcery bylo i z tohoto důvodu vážným zásahem do jeho osobnostních práv. Soud se dále hodnotil výši peněžitého zadostiučinění. Zákon nestanoví žádné finanční limity, ale uvádí pouze obecné předpoklady, jak vyplývá ze shora uvedených zákonných ustanovení. Žalovaná soudu předložila dvě anonymizovaná soudní rozhodnutí, kterými dokládá, že vyplacené zadostiučinění ve výši 30.000 Kč je přiměřené a v tomto konkrétním případě dostačující. Soud po prostudování těchto rozsudků dospěl k závěru, že popsané situace jsou výrazně rozdílné, oproti souzené věci. V rozsudku Městského soudu v Praze je popsáno řízení, kde žalobce byl soudem zproštěn pro trestný čin týrání osoby žijící ve společném bydlení. Trestní

stíhání trvalo pouze 8 měsíců, nebylo prokázáno, že by mu byla dána výpověď v příčinné souvislosti s trestním stíháním, nebylo prokázáno, že by byla narušena důvěra v jeho osobu ze strany sousedů. Bylo přihlédnuto i k tomu, že žalobce byl vykázán ze společného bytu a byly vedeny dva přestupky proti občanskému soužití. V tomto případě byla žaloba zamítnuta. Dále žalobce předložil rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2, kdy žalobkyni bylo přiznána odškodnění ve výši 30.000 Kč. V tomto případě byla žalobkyně zproštěna obžaloby pro trestný čin dle § 198 odst. 1 tedy pro přečin týrání svěřené osoby. Soud zde do odškodnění promítl obvyklé stavy bezmoci a úzkosti do psychické roviny, trestní stíhání trvalo pouze 8 měsíců, žalobkyni hrozil nepříliš vysoký trest. Soud naopak přihlédl k závěrům rozsudku Nejvyššího soudu ČR č.j. 30 Cdo 2813/2011 ze dne 27.6.2012 a dospěl k závěru, že v tomto konkrétním případě jsou zásahy do osobnostních práv žalobce a jeho dobré pověsti daleko intenzivnější.

Soud v tomto konkrétním případě zohlednil, jak již bylo uvedeno závažnost zločinu týrání svěřené osoby, pro který byl žalobce stíhán, včetně trestní sazby. Žalobce byl [REDAKCE] dosud vedl bezúhonný život, nyní mu hrozilo uložení i trestu odnětí svobody v sazbě 2 – 8 let. Již tyto skutečnosti znamenají vážné ohrožení dobré pověsti žalobce v zaměstnání, rodinném prostředí. O trestním stíhání věděli minimálně jeho nadřízení. Trestní stíhání mělo závažný dopad do psychiky obviněného, kdy dokonce byl pro psychické onemocnění uznán práce neschopným. To znamená, že popsané nezákonné rozhodnutí jej natolik paralyzovalo, že nebyl schopen vykonávat svou práci. Pokud žalovaná namítá, že žalobce měl již psychické obtíže před vydáním nezákonného rozhodnutí, je třeba ovšem přihlédnout ke skutečnosti, že žalobce sice vyhledal lékařskou pomoc, ovšem byl schopen vést běžný život, tyto psychické potíže jej neomezovaly ve výkonu práce. Lékařskou pomoc vyhledal v okamžiku, kdy byl předvolán policií a jeho psychické problémy gradovaly po doručení usnesení o zahájení trestního stíhání natolik, že nebyl schopen [REDAKCE] nastoupit do zaměstnání a byla mu vystavena pracovní neschopnost. Žalobce byl tedy neschopen vykonávat svou práci [REDAKCE] po dobu od [REDAKCE] 2013 (kdy v důsledku výrazného zhoršení zdravotního stavu vyhledal lékaře) do [REDAKCE] 2014, tj. zhruba 7 měsíců. Za této situace soud považuje za odpovídající zadostiučinění výplatu peněžité částky ve výši 150.000 Kč. Žalovaná již dobrovolně plnila částku 30.000 Kč, a proto jí soud uložil povinnost k úhradě částky 120.000 Kč.

Pokud se žalobce domáhá celkového plnění ve výši 3.000.000 Kč a k tomu ještě 4 x 50.000 Kč, soud po odečtení částky 120.000 Kč, nepovažuje zbývající nároky za důvodné. Z provedených důkazů, zejména výslechu žalobce a svědkyně [REDAKCE] bylo zjištěno, že trestní stíhání žalobce nebylo medializováno. V zaměstnání o něm věděli pouze nadřízení a možná někteří kolegové, ale v této souvislosti se žalobce nesetkal s nějakým projevem odsouzení jeho osoby. Pracovní poměr byl žalobci ukončen až po vydání osvobozující rozsudku, tedy nikoli v příčinné souvislosti s trestním stíháním. Konkrétní trestní stíhání nepůsobilo rozkol v rodinných vztazích, manželka za těchto okolností mu stále věřila, stejně jako děti. Pouze dcera [REDAKCE], která měla [REDAKCE] ve své péči, v prvních okamžicích nedokázala posoudit, kde je pravda, ovšem s žalobcem nebyla v přímém konfliktu, výslovně jej neobvinila. Pokud byla vedena odborná rodinná terapie, jejím důvodem bylo především urovnání rodinných vztahů s ohledem na chování a psychické problémy dcery [REDAKCE] což bylo prvotní příčinou všech následujících událostí. Pokud jde o psychické problémy žalobce, došlo k jejich vyřešení s koncem trestního řízení, po vydání zprošťujícího rozsudku, nebyly předloženy žádné důkazy o tom, že by se u žalobce projevovaly nějaké závažné trvalé následky. Odpovídající odškodnění psychických útrap bylo žalobci přiznáno. Peněžité plnění ve výši několik stovek tisíc korun, popř. několika milionů by bylo odpovídající v případě útrap spojených s úmrtím blízké osoby, popř. zdravotním

postižením s vážnými trvalými následky (doživotní invalidita, nutno péče třetích osob, nadstandardní náklady na zdravotní péči, léčebné pomůcky apod.). Takové následky se u žalobce neprojeví. Z tohoto důvodu soud žalobce nárok na odškodnění v rozsahu zbývajících peněžních plnění zamítl, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

V tomto případě soud neshledal důvodným nároky účastníky na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o žalobce tak v převážné části svého nároku neměl procesní úspěch. Soud neshledal ani důvod pro přiznání náhrady nákladů řízení dle § 142 odst. 3. V tomto případě sice do určité míry záviselo rozhodnutí na úvaze soudu. Nicméně nelze přehlédnout, že nárok žalobce zejména na náhradu nemajetkové újmy byl výrazně nadhodnocený, což vyplývá i z dostupné judikatury, zejména s ohledem na to, že ani se neprokázaly ani nebyly tvrzeny trvalé následky spočívající trvalém poškození zdraví žalobce i osob jemu blízkých. Soud ani neshledal důvodným nárok žalované na náhradu nákladů řízení s ohledem na ustanovení § 150 o.s.ř. Důvody zvláštního zřetele hodné soud spatřuje v tom, že žalovaná na výzvu žalobce k plnění reagovala až po zahájení soudního řízení, kdy teprve žalobci poskytla shora uvedené částečné plnění. Soud tedy nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, prostřednictvím zdejšího soudu, a to ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost stanovenou vykonatelným rozsudkem, lze navrhnout soudní výkon rozhodnutí.

V České Lípě dne 5. října 2017

JUDr. Alena Divíšková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Tereza Urbanová